25 januari 2014, Remco:

Hanoi is een hele drukke stad en die gaan wij voor 3 dagen verlaten. Even weg uit de drukte, geen brommers, geen gebeuk. Vandaag gaan we varen naar Halong bay en slapen op een boot. Maar we beginnen met een ontbijtje die veel te laat komt, we hadden gevraagd of hij het om 7.15uur kon brengen. We raken er aan gewend, maar hij was het voor de zoveelste keer vergeten. Wij zijn inmiddels gepakt en gezakt, als het ontbijt binnen wordt gebracht. We douwen de shit naar binnen en lopen naar Etnic travel. E.T. Heeft voor ons een 3 daagse trip geregeled in Halong Bay, omdat wij op 2 minuten afstand lopen van hun kantoortje zitten, hoeven ze ons niet op te halen. Uiteindelijk hebben we voor niets gehaast, want de bus komt pas een half uur later dan de afgesproken tijd. Het is een rit van 4 uur naar Halong Bay en we zitten met een familie van 4 uit Duitsland en 2 Fransen in de bus.

De Gids is een Vietnamees, die tijdens het rijden de spelregels uitlegt. Als we aankomen bij de haven, zien we dat het een zeer toeristisch plekje is. Er liggen wel 30 grote boten in de haven en met de busjes is het een komen en gaan. We laten het over ons heen komen en wachten af hoe dit gaat aflopen. Als we bij de boot komen, worden we vriendelijk begroet door de kapitein en zijn staff. We krijgen allemaal een hut toegewezen en wij hebben volgens de kaart de grootste hut van allemaal. Een groot bed met normale beenruimte rondom het bed een aparte douche met toilet. Wij zijn erg tevreden over de hut en wat blijkt, iedereen is erg tevreden met de slaapplaatsten. We krijgen gelijk lunch, de tafel is gedekt en we kunnen gelijk aan tafel. Terwijl de kapitein vaart, begint de kok met het op dienen van de lunch. Het is een feest maal, we krijgen van alles en nog wat en alles even mooi en lekker opgediend. Het is een geoliede machine en met zijn allen zitten we heerlijk te smikkelen van het eten. Langzaam kom je in gesprek met de gasten, de Fransen spreken bijna geen Engels. Gelukkig spreekt Ilja een aardig woordje Frans, ook is het gelijk een goede oefening voor haar. De Fransen zijn aardig en gezellig, de Duitsers zitten bij elkaar en hebben het samen ook erg gezellig. Na het eten gaan we allemaal het dek op, de zon schijnt niet maar het is ook niet koud. De uitzichten zijn uitzonderlijk mooi, de bergen zijn zwart van steen en groen van bomen en mos.

Nu komen we er ook achter, dat we totaal geen last hebben van die andere 30 grote boten, het is zo groot hier dat de meeste boten net kleine roeibootjes zijn. Iedereen heeft zo zijn plekje op de boot gevonden en iedereen praat ook gezellig met elkaar. De Duitsers zijn een beetje saai, als je wat vraagt krijg je een antwoord dat soms zo kort is, dat een ja of nee voldoende zou moeten zijn.

De gids is een vlotte gast, die vrij vaak bij ons rond hangt, hij weet veel te vertellen en wil ook veel over ons land weten. Als we na een paar uur aan komen bij een drijvend dorp, vertelt de gids dat al deze mensen vissers zijn. Al snel komen er 2 bootjes aan roeien met etenswaar, wij hebben alles inclusief dus zeggen nee. 2 andere roeibootjes komen aanroeien en het is de bedoeling dat wij met hun mee gaan. We stappen in en roeien langs de drijvende huisjes. Een vlot met een heel klein huisje erop. Er is bijna geen elektriciteit en als dat er is, is dat van een generator. Sommige van deze huisjes hebben zelfs tv, maar over het algemeen is het zo basic dat een woonkamer met bed hun hele woon bezit is. Natuurlijk hebben ze allemaal een boot, maar dat is ook erg klein en straalt een echte vissersboot uit. De mensen zien er gelukkig uit en leven al jaren zo, op school wordt er alleen geleerd wat ze moeten weten en Engels is niet iets wat ze leren. We komen in een huis, die we mogen bekijken, de omschrijving van een paar regels geleden blijft. Het is klein en in de woonkamer wordt ook geslapen. Je ziet zelfs dat sommige gezinnen ook nog eens 2 honden hebben.

Deze familie is in het bezit van een generator, die stinkt naar de diesel en bromt de hele tijd. Als we weer terug zijn op de grote boot zijn we weer een ervaring rijker en beseffen maar weer al teveel dat wij het allemaal maar al te goed hebben. We varen verder en na een half uur gaan we voor anker, de zoon van de Duitsers gaat ook als 1e zwemmen, niet dat het weer ernaar is, maar hij vind zichzelf wel een echte avonturier. Zijn zus en Ilja nemen ook de stap en wat blijkt het is best wel te doen het water. Na het zwemmen krijgen we weer de warme hap, ook deze is super lekker en het wordt op een mooie manier gepresenteerd. Garnalen, inktvis, kip en andere heerlijk heden. Na het eten gaan we vissen op inktvissen. Hoe gaan we dat doen, je neemt een lamp, hangt hem boven je visplek en laat een paar haken zakken. Aan deze haken zitten een soort rubber die lijken op garnalen. Als je goed kijkt zie je ineens een groep inktvissen voorbij zwemmen, nu maar hopen dat er een inktvis bijt in je garnaaltje. Vaak sla je mis maar af en toe hangt er een inktvis aan je haak. We vangen er 15, waarvan ik er geen een van heb gevangen, maar wel een ervaring rijker over vissen op inktvissen.

Die avond gaan we allemaal uit ons dak, iedereen is dronken en moe van het feesten. We gaan om 20.30uur naar bed en wij kijken nog even een filmpje op de laptop.